

чествен дворецът на Влахерна. Двойната ^{редца / елпсостените} дъга на прозорците се ни-
жеше в ~~дълга, стройна~~ редица между смелата игра на ложи, кули и
~~мраморни~~ тераси, сред правилните ивици от жълтеникави мраморни
плочки и червени тухли.

Пред тежката желязна решетка на портата се разхождаха
едри мъже, със светла кожа и златисточервеникави коси, които па-
даха чак до раменете им. В ръцете им светеше двуостра брадвичка.
Това биха верните, неподкупни варяги на василевса.

Слязоха от конете. Исак Ангел изчезна зад позлатената вра-
та, която се отваряше само за него. Двама копиеносци се прибли-
жиха до Иваница и го поканиха да ги последва.

Непознатият с черните венди му протегна ръка. Кратките
му сини очи лавкава се усмихваха.

- Аз се казвам Теофил. Баща ми е Никифор Каламодиос.

Иваница бе чул за приказните богатства на Каламодиосов-
ците.

Стисна крепко десницата му.

- Искаш ли да бъдем приятели? - попита ромеецът.

Иваница кимна с глава и се усмихна.

- Мъчно ми беше като те гледах по целия път така тъжен и
самотен. Ти си толкова млад още... Имаш ли майка? Делял ли си се
от къщи друг път? Бедното момче.

И Теофил Каломодиос поклати глава.

- Аз ще накарам баща си да ти измоли повече свобода. То-
гава ще те заведа на игрите в Хиподрума, из базарите, из черк-
вите. ... Не скърби, драги момко...

Ромеецът погледна съчувствено в очите на Иваница, но изне-
надан не видя никакви сълзи.